

Desembre 2016

«És Ell mateix que us ve a salvar» (Is 35,4).

El verb està en present: *ell* ve. És cert, ara. No cal esperar fins demà o a la fi del temps, o a l'altra vida. Déu actua immediatament, l'amor no permet demores o retards. El profeta Isaïes es dirigia a un poble que esperava amb ànsia el final de l'exili i tornar a la pàtria. En aquests dies d'espera per al Nadal no podem oblidar que una promesa de salvació tal, va ser dirigida a Maria: «El Senyor és amb tu» (*Luc* 1,28); l'àngel li anunciava el naixement del Salvador.

No ve per a una simple visita. La seva és una intervenció decisiva, de la màxima importància: ve a salvar-nos! De què? Estem en greu perill? Sí. Unes vegades en som conscients, altres no ens n'adonem. Intervé perquè veu els egoismes, la indiferència davant qui sofreix i qui té alguna necessitat, els odis, les divisions. El cor de la humanitat està malalt. Ell es mou per la compassió vers la seva criatura, no vol que es perdi.

La seva és com la mà estesa a un naufrag que s'està ofegant. Malauradament en els darrers temps aquesta imatge, que es renova dia rere dia amb els refugiats que tracten de travessar els nostres mars, la tenim davant dels ulls; veiem amb quina rapidesa agafen aquella mà estesa, aquella armilla salvavides. També nosaltres, en cada moment podem agafar la mà estesa de Déu i seguir-lo amb confiança. Ell no solament ens guareix el cor d'aquell replegament sobre nosaltres mateixos, que ens tanca vers als altres, sinó que ens fa, a la vegada, capaços d'ajudar els que passen per alguna necessitat, tristesa, prova.

«No és el Jesús històric o Ell com a Cap del Cos Místic –va escriure Chiara Lubich– qui resol els problemes; ho fa, Jesús-nosaltres, Jesús-Jo, Jesús-tu... És Jesús en l'home, en aquell determinat home –quan la seva gràcia està en ell– que construeix un pont, obre un camí... [...] És com un altre Crist, com un membre del seu cos místic, que cada home fa la seva contribució singular en tots els camps: en la ciència, en l'art, en la política, en la comunicació i així successivament». L'home és així cocreador i coredemptor de Crist. «És l'encarnació que continua, encarnació completa que pertoca a tots els Jesús del Cos místic de Jesucrist» (1).

Això és precisament el que li va passar a Robert, un ex-presoner que va trobar qui el «salvà» i que s'ha convertit a la vegada en un que «salva». Va explicar la seva experiència al Papa quan, el 24 d'abril, va parlar a la Mariàpolis (2) de Villa Borghese, a Roma. «Després d'una llarga detenció pensava de començar una nova vida, però com se sap, encara que hagi pagat la culpa, per a la gent segueixes essent una mala persona. Cercant treball em vaig trobar amb totes les portes tancades. Vaig haver de demanar pels carrers, durant set mesos vaig fer de rodamón. Fins que vaig conèixer a l'Alfonso que, a través de l'associació que va crear, ajuda les famílies dels presos. "Si vols començar de nou, em va dir, vine amb mi." Ara des de fa un any l'ajudo a preparar les bosses de la compra per a les famílies dels presos que anem a visitar. Per a mi és una gràcia immensa perquè en aquestes famílies em veig a mi mateix. Veig la dignitat d'aquestes dones soles amb nens petits, que viuen en situacions desesperades,

esperant que algú els doni una mica de confort, una mica d'amor. Donant-me he trobat la meva dignitat com a ésser humà, la meva vida té sentit. Tinc una força afegida perquè tinc a Déu en el meu cor, em sento estimat...».

Fabio Ciardi

1 Chiara Lubich, *Gesù Abbandonato e la notte collettiva e culturale*, discurs llegit per Silvana Veronesi el 7-1-2007).

2 Mariàpolis = ciutat de Maria. Trobada típica del Moviment dels Focolars en la que persones de diferents edats i provinences es retroben per viure junts durant uns dies, una experiència de fraternitat, a la llum de l'Evangeli.